

Холм Робинс

НАДПЗ НАЙ-ДОБРИ
ПРИЯТЕЛКИ
ЗАВИНАГИ

Непознатата
сестра

Издателство „Флум“

На Сами

BFBS

True Colours

STRIPES PUBLISHING

An imprint of Little Tiger Press

First published in Great Britain in 2013

Text copyright © Belinda Rapley, 2013

Cover illustration copyright © Joe Berger, 2013

НАЙ-ДОБРИ ПРИЯТЕЛКИ ЗАВИНАГИ

Непознатата сестра

© Издателство „Фюм“, 2015

Текст Белинда Раплей

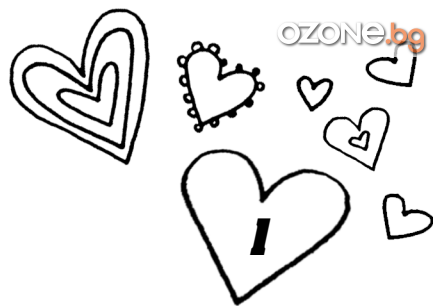
Илюстрации Джо Бъргър

Превод Гургана Димитрова Стойчева

Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-954-625-999-8

www.fiut.bg

Ниша получава мистериозно телефонно обаждане...

– Вече сме съвсем близо! Сигурна съм! – викна през рамо Ниша и се скри зад ъгъла.

Последвахме я по тясната стръмна уличка. Джес се олюляваше несигурно върху обувките си на високи платформи – подаръка ѝ за Коледа.

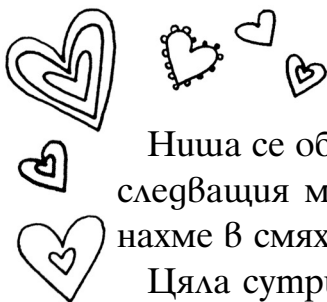
– Ако знаех, че ще ходим на поход, щях да си обуя други обувки – изпъшка тя.

– Сигурна съм, че кафенето е наблизано... – погледна я Ниша, но не звучеше никак уверено.

Наоколо нямаше и следа от кафене и затова продължихме с пъхтене нагоре по улицата, за да хвърлим едно око дали не е на следващата пряка.

– Надявам се горещият шоколад, който сервират там, да си струва всички тези усилия – разкикоти се Лекси леко истерично.

– Ако продължаваме така, скоро ще имаме нужда не от горещ шоколад, а от планински спасители – засмях се и аз.

Ниша се обърна и ни изгледа страшно, но в следващия миг аз и трите ми НДПЗ избухнахме в смях.

Цяла сутрин бяхме обикаляли магазините, за да похарчим парите си за Коледа, а накрая Ниша ни убеди да ни заведе да пием горещ шоколад на любимото ѝ място – някаква картинна галерия, която си имала и магазинче, и кафене. Само че Ниша обикновено ходела там с майка си и беше забравила на коя улица се намира галерията, а освен това беше забравила и как се казва!

Внезапно лицето ѝ грейна.

– Ето я! Казва се „Фрейм“, сега се сетих!

– Но това е на противоположния край на улицата! – поклати глава с усмивка Лекси. – Нищо чудно, че толкова време се лутахме. Ти ни водеше в другата посока!

Четирите се хванахме под ръка и се втурнахме със смях по улицата.

В галерията беше топло и уютно. Разгледахме набързо магазина, после влязохме в кафенето и си поръчахме горещ шоколад. Боядисаните в ярки цветове стени бяха облепени с плакати, а на масата имаше пръснати листовки. Оставих торбите с покупки на пода и с удоволствие се отпуснах на мекия диван.

ван. Беше толкова огромен (поне в сравнение с мен), че краката ми не стигаха пода. В този момент Джес се тръшна до мен. Диванът под нея потъна, а аз подскочих лекичко във въздуха, което предизвика поредната вълна смях.

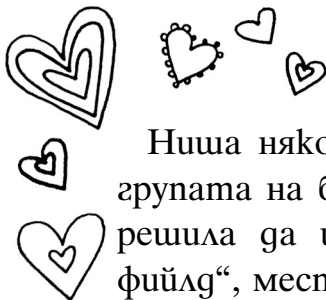
Донесоха ни шоколадите и аз обгърнах с длани горещата чаша, за да сгрея премръзналите си пръсти. После се опитах да отпия от гъстия шоколад през планината от марשמелоус.

Толкова беше хубаво да съм с моите НДПЗ. Виждахме се едва за втори път през ваканцията и имахме толкова много неща за разказване! Всяка трябваше да каже как е прекарала Нова година и да даде отчет за обещанията, които си дадохме за новата година, и дали успява да ги спазва... Въпреки че беше едва трети януари!

Няколко дни преди края на декември се бяхме събрали в къщата на Лекси и ни отне цяла вечност да си измислим обещанията за новата година.

Огледах бегло плакатите и се ококорих от изумление при вида на единия.

– Ооо, Ниша! Това не е ли баща ти с групата си?

Ниша няколко пъти беше споменавала за групата на баща си. Миналата година беше решила да иде на концерта им в „Корнфийлд“, местната концертна зала. Но мазето на залата се наводни и отмениха концерта. Менеджърът на групата в последния момент успя да намери друга свободна зала, но тя беше ужасно галеч и Ниша не можа да отиде. Името на групата обаче се беше запечатало в главата ми – „Сторм Чейзърс“, а сега ми избождаше очите от едния плакат.

– Да, той е! – изчерви се леко Ниша.

Знам, че приятелката ми никак не обичаше да се перчи, но очевидно много се гордееше с баща си.

Всички проточихме шиш да разгледаме плаката по-добре. Баща ѝ стоеше най-отпред с микрофон в ръка, косата му беше отметната назад, макар и разрошена, носеше тесни дънки и избеляла черна тениска.

– Виж! Пише, че ще свири в „Корнфийлд“ следващия месец! – възкликна Джес. – Мислиш ли, че този път ще успееш да отидеш?

– О, със сигурност! Всичко вече е организирано. Татко ми прати билети още на Коледа! – грейна Ниша. – Той се надяваше в края на това турне да има свободно време, за да се

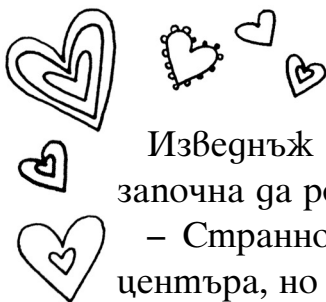
видим за по-дълго, но мениджърът му вече е уговорил концерти в Европа и това ще е последният ми шанс да се срещнем, преди да замине. Толкова се вълнувам, нямам търпение!

Продължихме да посрѣбваме от шоколада и да го сравняваме с този в „Айс Дайнър“, любимото кафене на мен и Джес. После Лекси спомена за началото на новия срок в „Прайъри Роуд“. Сетихме се, че се връщаме на училище след три дни и всички дружно изпѣскахме.

– Щеше да е много хубаво коледната ваканция да трае малко по-дълго, за да спим всички зимен сън – каза Джес и потрепери при вида на сивото небе навън. – Хиляди пъти предпочитам да се мушна под юргана, отколкото да тичам по игрището за хокей!

– Да! Тооооолкова се вълнувам при мисълта за бягането през пресечен терен в калта и кучешкия студ! – проточи иронично Лекси.

Говорехме за училище, а аз бях напълно спокойна! Направо не беше за вярване. Само преди няколко месеца, точно в началото на учебната година, се тресях като желе от страх при мисълта за училище. Но сега беше различно. Явно така става, когато си част от великолепна четворка приятелки!

Изведнъж нечий телефон иззвъня. Ниша започна да рови в чантата си.

– Странно, мама е... Ало? Да, още сме в центъра, но приключихме с пазаруването.

Чувах гласа на майка ѝ, но не разбих какво казва.

– Сега ли? – нацупи се Ниша. – Уф, добре, до след малко тогава. Чао!

Ниша затвори телефона, лицето ѝ беше помрачняло и тя припряно започна да си прибира нещата.

– Всичко наред ли е? – попита внимателно.

– Мисля, че да, но мама иска да се прибера възможно най-скоро.

– Каза ли защо? – попита Лекси. – Ядосана ли беше?

– Не, звучеше си нормално. Но не каза за какво става дума. Щяла да ми обясни, като се прибера, но да не се притеснявам, защото било хубаво!

– Ооо, тайнственост! – проточи Джес.

Погледнах часовника си, а после и Джес:

– По-добре и ние да тръгваме.

– Явно тогава и аз ще вървя – заяви и Лекси.

Събрахме си нещата и излязохме на улицата. Ниша забърза към спирката на автобуса, а ние подтичвахме край нея.

– Чудя се каква ли е изненадата... – промълви тя.

– Може би майка ти е купила кученце! – предположи Лекси. – Тогава ще си разхождаме кучетата заедно!

– Ще ми се – усмихна се Ниша. – Но вторият ми баща Дейв е алергичен, така че едва ли е това.

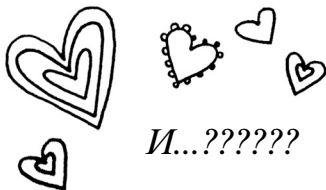
Последните няколко метра до спирката взехме тичешком, защото зад ъгъла се загаде автобусът на Лекси и Ниша. Лекси стигна първа и скочи вътре, а Ниша се забави за секунда пред вратите, докато търсеше картата си.

– Да не забравиш да ни кажеш какво става веднага щом разбереш! – викнах аз.

– Спокойно, няма да забравя! – усмихна се Ниша и скочи в автобуса, вратите се затвориха със свистене и автобусът потегли.

След вечеря включих компютъра, за да проверя пощата си. Кръмбъл, огромният ми шарен котарак, се настани в скута ми като космата грейка, протегна се и замърка тихичко. Щом влязох в нета, видях, че Ниша е онлайн, и веднага ѝ пратих съобщение.

И...???????

Възложиха ми мисия! Трябва ми помощ – свободна ли си утре?!

Да! Защо? Какво има??!

Много е дълго за обяснение... Да се видим утре в 10? Ще пиша на Лекси и Джес xxx

До утре тогава!

Мама и татко гледаха телевизия, сгушени на дивана.

– Може ли утре сутринта да отида у Ниша? – попитах аз.

– Написа ли си всички домашни? – стрелна ме с въпрос татко.

Кимнах.

– Добре тогава – съгласи се мама. – Стига да си погредеш стаята, преди да излезеш. Нецо конкретно ли ще правите?

– Още не знам! – усмихнах се аз. – Все още е тайна!

Ниша има мисия...

НДПЗ на помощ!

– Заварената ти сестра идва да живее у вас? – замизгах ужасено аз.

Седяхме на леглото на Ниша, обградени от купчини плюшени играчки. Ниша току-що изплю камъчето защо трябваше да се прибере толкова бързо вчера.

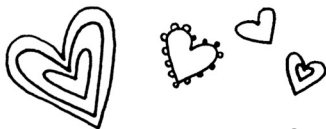
– Дори не знаех, че имаш заварена сестра – продължих аз.

Ниша се усмихна притеснено.

– Честно казано, през повечето време нямам усещането, че имам сестра – призна си тя. – Попи е дъщеря на втория ми баща отпреди той да се ожени за мама. На еднаква възраст сме, но сме се виждали само два пъти. Веднъж на сватбата на мама и татко, а втория път, когато се роди Калъм, тоест преди две години. Попи живее в Лондон и обикновено Дейв ходи при нея.

– И каква е тя? – полюбопитствах аз.

– Ами доколкото си спомням, беше много

мила – отвърна несигурно Ниша.

– И живее в Лондон? – Лекси определено беше впечатлена.

– Там живее и баща ми – гордо заяви Джес. – Дали са в един и същ район? Била съм в Лондон няколко пъти, може дори да знаем едни и същи места!

– Джес, Лондон е огромен, малко е вероятно да живеят близо един до друг – засмя се Лекси.

Джес сви рамене, подви гълзите си крака под себе си и се заигра с една пухкава плюшена сова.

– Все пак може да я питам – промърмори обидено тя.

Джес е моята НДПЗ още от първия ден в яслите – буквално! Една за друга сме като отворена книга и затова веднага разбрах, че се разстрои от забележката на Лекси. Джес много рядко вижда баща си и затова всяка връзка с него ѝ е ценна, колкото и тъничка да е.

– А защо Попи идва тук? – побързах да сменя темата.

– Бабата на Попи живее в Австралия. Но се е наложило да влезе в болница, защото е паднала, и майката на Попи ще отиде да се

грижи за нея за известно време.

– А колко време ще остане Попи? – поинтересува се Лекси.

– Дейв смята, че около седмица, но не е сигурен.

Огледах се – домът на Ниша беше много уютен, но не беше голям.

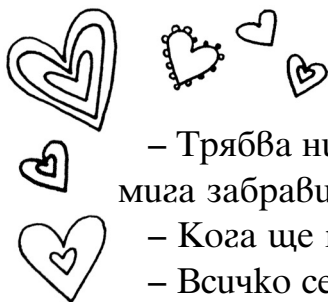
– А къде ще спи?

– Тъй като нямаме друга стая, ще спим двете в моята. Тесничко е, но мама и Дейв смятат, че така ще е по-забавно и за двете ни!

– Имаш страхотен късмет! Ще си като на постоянно гости с преспиване! – възхитих се аз. Единствено дете съм и понякога ми се ще да имам брат или сестра. – Вълнуваш ли се?

Ниша кимна, но изглеждаше по-скоро замислена, отколкото развълнувана.

– Малко е странно, че момиче, което всъщност не познавам, ще живее у нас, но се надявам да е приятно. И тук идвате вие. Мама и Дейв ми възложиха мисия. Вероятно всичко това ще бъде много странно и за Попи, затова ме помолиха да се опитам да я накарам да се почувства като у дома си. Надявах се, че ще можете мъничко да ми помогнете. Нямам абсолютно никаква идея откъде да започна!

– Трябва ни план! – въодушеви се Джес и на мига забрави, че е разстроена.

– Кога ще пристигне? – попитах.

– Всичко се случва в последния момент. Тази сутрин Дейв отиде да я вземе – Ниша хвърли поглед към часовника на нощното си шкафче. – Така че ще е тук след няколко часа!

– Леле! – ахна Джес с престолено ужасена физиономия. – Не ни трябва просто план – трябва ни свръхбърз план! Хайде, момичета, да действаме!

Нямахме време да слизаме чак до центъра, затова претършувахме местните магазини за разни неща, с които да освежим стаята на Ниша. Тя нямаше представа какво би харесало на Попи, затова наградихме разни дреболийки. Бяха доста, но решихме, че е по-добре да има повече за всеки случай. Докато пазарувахме, майката на Ниша – Амалия, опъна едно удобно походно легло в стаята на момичетата.

– Мисля, че ще отстъпя леглото си на Попи – каза Ниша, след като пробвахме около сто начина да наместим походното легло. Накрая решихме, че изглежда най-добре го

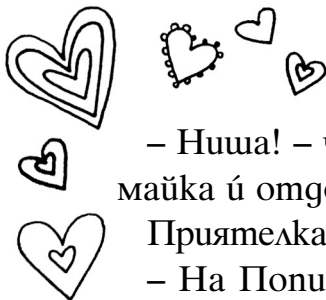
прозореца. – Все пак походното легло е доста удобно, а и Попи вероятно ще остане за не повече от седмица.

След като нагласихме леглото, се хванахме здравата на работа, за да превърнем стаята на Ниша в приветливо убежище.

Накрая отстъпихме назад, за да се насладим на резултата. Ниша беше избрала калъфи на сърчица за одеялото и възглавницата. Подредихме плюшените играчки на леглото и поставихме възглавничка с надпис „Обич“ до голямата възглавница. Най-новият брой на списание „Фаб гърл!“ лежеше на леглото заедно с торбичка, пълна с шарени бонбони, и няколко блестящи розови фибички във формата на цветя. Бяхме прекарвали сума ти време в магазина, докато решим какви фибички да изберем. От библиотечката като кралски герб висеше фантастичен бял плакат „Добре дошла, Попи!“. Ниша прибра летните си грехи в куфар под леглото, за да има място в гардероба за нещата на Попи.

– Страхотни сме! – възкликна Джес.

– Само един последен детайл – каза Ниша. Наведе се и пооправи килимчето пред леглото. Тъкмо се изправи и чухме как пред къщата спря кола.

– Ниша! – чу се леко притесненият глас на майка ѝ отдолу. – Мисля, че дойдоха!

Приятелката ни огледа още веднъж стаята.

– На Попи страшно ще ѝ хареса! – уверих я аз.

– Надявам се! Стискайте ми палци!

Вкупом се изсипахме в коридора точно когато Дейв отвори входната врата. Заг него стоеше момиче, високо колкото Лекси и Ниша. Беше красива и явно бе свикнала да я забелязват и харесват. Имаше къса прилепнала прическа с кичури, същия кестеняв цвят като на Дейв. Дънковите ѝ панталонки бяха толкова къси, че джобовете се подаваха по гръбовете, носеше дебел черен чорапогащник, черно рокерско яке, груби обувки и сребърни пръстени по ръцете. Кожата ѝ беше бледа, а огромните ѝ очи бяха уголемени с черна очна линия. Единственото, което не си отиваше с тоалета ѝ, беше тънка златна верижка с медальон във формата на сърце, който висеше върху тениската ѝ. Всички ѝ се усмигнахме, а Попи се наклони към Дейв, полуусмихвайки се в отговор.

– Здравейте всички, това е Попи – обяви Дейв, поставил ръка върху рамото ѝ. – Попи, помниш ли Ниша?

– Зрасти! – Ниша пристъпи напред, но заварената ѝ сестра я изгледа хладно.

– Попи? – подтикна я Дейв.

Тя го изгледа и процеди, без да се усмихва:

– Зрасти...

Ниша се сконфузи, но въпреки това ни представи.

– Помогнахме на Ниша да ти приготви стаята – обясни Джес.

– Супер – отвърна равнодушно Попи.

– Сигурно си уморена – майката на Ниша се наведе и целуна момичето по бузата. Това сякаш разсея напрежението.

Попи се усмихна едва-едва и кимна.

– И сигурно си гладна – продължи майката на Ниша. – Занеси си нещата горе, после ще обядваме.

– Добре, благодаря, Амалия – отвърна учтиво Попи.

Надявах се, че усилията ни да приготвим стаята не са отишли напразно и най-накрая тя ще се усмихне, но заедно с това започвах да се паникьосвам при мисълта какво ли ще каже за тях. Ние очаквахме момиче като нас, а това, което се появи, беше възможно най-различното!

– Не знам дали си спомняш стаята ми, мина

цяла вечност от последния път, когато беше тук... – започна Ниша, като ни поведе нагоре по стълбите. – Най-малко две години...

Попи сви рамене мълчаливо и затътри чантата си към стаята без особен ентузиазъм. Ниша ни погледна и отвори вратата.

– Както и да е... Все пак много се радвам, че дойде...

– Не че имах избор – отвърна сухо Попи и влезе.

Огледа се, спря за миг поглед на плаката и възглавничката „Обич“.

– Ти ще спиш на моето легло – заобяснява притеснено приятелката ми. – А аз ще спя на походното.

– Ще делим една стая? – намръщи се Попи. – Сериозно?

Ниша кимна и прехапа устни.

Попи въздъхна и стовари чантата си на пода. Видя списанието и се усмихна – за миг си помислих, че сме улучили вкуса ѝ... Но само докато не си отвори устата.

– „Фаб гърл!“? – погледна ни презрително тя. – Отдавна не го чета. Тук не получаваме ли „Тийн ток“?

– Разбира се, че получаваме! – зае отбранителна позиция Лекси.

Само като я погледнах, разбрах, че първите ѝ впечатления от новодошлата не са блестящи.

– Но мама казва, че не съм пораснала още за него – добави Ниша.

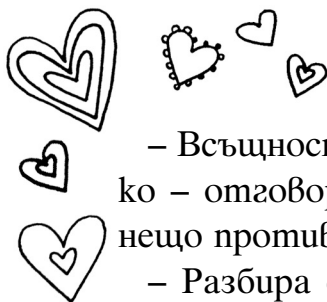
Попи сви рамене и премести поглед към леглото.

– Хм, тези може ли да ги махна? – попита тя и хвана с два пръста едно меко пухкаво кученце. – По-скоро са... госта... детски.

Джес всеки момент щеше да изригне и да помете доведената сестра на приятелката ни, затова набързо бутнах в ръцете ѝ едно пухкаво коленце, което я разсея. Помогнахме на Ниша да премести планината от изграчки на пода до походното легло. Попи отместил пакета с бонбони така, сякаш бяха радиоактивни, и ги остави на нощното шкафче. После седна на леглото с въздишка и скръсти ръце. Всички мълчахме. Ниша ни погледна, без да знае какво да прави. Посрещането не се получаваше както го бяхме планирали...

Добре, че в този момент Дейв цъфна на вратата и напрежението се поразсея.

– Момичета, готови ли сте за едно хубаво хапване?

– Всъщност аз съм малко поуморена, татко – отговори Попи с прозявка. – Имаш ли нещо против малко да поостана тук?

– Разбира се, че не, денят беше уморителен – Дейв я целуна по косата. – Слез, когато си готова.

– Ами ние... най-добре да си тръгваме – каза Лекси, която май нямаше търпение да се махне от стаята.

Сбогувахме се с господин и госпожа Харис и се измъкнахме навън. Видях физиономията на Ниша, докато затваряше вратата след нас, и ме обзе неприятното чувство, че я изоставяме.